

Marinela ȚEPUȘ

Constanța

Forța de a reveni

Strategia directorului Teatrului Național din Constanța, Beatrice Rancea, este dintre cele mai îndrăznețe. Și așa stă bine unui *manager* al anului 2006. Aduce regizori din străinătate (Laszlo Suba, Vincent Masterpaul, Paul Bargetto, Yvette Bozsik) și actori din Capitală (Demeter Andras, George Călin). Repertoriul este diversificat, cu piese contemporane, în vogă prin lume (*Spălăm copilul sau facem altul*), dar și cu piese clasice (*Livada de vișini*, *Îmblânzirea scorpiei*, *Revizorul*). Este drept că, nu întotdeauna, lucrurile ies așa cum ți le-ai dori. În teatru, mai mult decât oriunde, se stă și sub semnul șansei, nu doar sub cel al talentului și al trudei. Un spectacol cuprinde atâtea segmente, încât dacă unul scârțâie, tot eșafodajul se poate dărâma. Prin urmare, după câteva producții, de la care se aștepta mult și s-a primit cu parcimonie (*Livada de vișini*, *Îmblânzirea scorpiei*), s-a dat „lovitura” cu *Șatra*. Despre care am și scris, de altfel. Au urmat un spectacol mediocru cu *Spălăm copilul sau facem altul* și o producție (să-i spunem oare?) de teatru-dans, *Dulceamar*, în regia și coregrafia lui Yvette Bozsik din Ungaria. O bijuterie făurită din mici episoade, unele de cabaret, altele de teatru-dans. O dantelărie formată din scurte povestioare – dansate, niciodată vorbite –, întruchipate cu grație și talent de către actori precum: Beatrice Rancea, George Călin, Marian Adochiței, Pavel Bârsan, Diana Cheregi, Dana Dumitrescu, Diana Lupan, Cristian Osolos, Oana Botez etc. Costume și machiaj strălucitoare, lumini care să pună în evidență frumusețea costumelor, muzică bine aleasă pentru scopul propus, coregrafie impecabilă. În total, este o montare rafinată, de bun gust.

Dar ceea ce m-a emoționat, în mod deosebit, a fost revenirea pe scenă, în calitate de dansatoare, după vreo 15–16 ani de absență, a lui **Beatrice Rancea**. O cunosc din facultate. De pe vremea când era studentă la Coregrafie și cocheta și cu Regia de teatru. Acaparatoare, în afara scenei, semănând cu o mare tragediană, îmbrăcată mereu în negru, magnetiza privirile tuturor. (Ca și acum, de altfel!) „Coregrafiile” ei aveau, însă, umor, fragilitate, emoție. (Ca și acum, de altfel!) „Regiile” ei au nevoie de spațiu, de decoruri ample, de mulțimi. Însă de dansat nu am mai văzut-o dansând de prin 1994. Și e mare păcat, pentru că are un dramatism aparte. Nu dansează pur și simplu, interpretează, trăiește fiecare clipă în scenă. Așa a fost (și) în această reprezentație. M-a uimit dezinvoltura, siguranța, grația aparițiilor sale după atât vreme. Îmi închipui, doar, efortul depus pentru a ascunde o pauză de 15 ani. Îmi închipui spaima pe care o are de fiecare dată când urcă pe scenă. Îmi închipui bucuria pe care o simte cu fiecare izbândă. A întruchipat un clovn (un copil cu chip de adult?), care-și vede visul prințând aripi. Dorește *clovnul-copil cu chip de adult* să devină dirijor și, încet-încet, obiectele, oamenii din jur devin instrumente, instrumentiști. Este o secvență tulburătoare, care nu se poate să nu ne rămână agățată de suflet. Mă bucur că Beatrice Rancea a îndrăznit, după atâta timp, să revină în inima scenei. Mă bucur că mi se confirmă faptul că talentul nu dispare, trebuie numai să ai tăria să-l (re)găsești și să-l cultivi cu grijă de fiecare dată.